

WA-verzekerde 'zonder schuld' is aan de goden overgeleverd

Als WA-verzekerde kun je maar beter schuld hebben aan een ongeval. Dan weet je waar je aan toe bent. Heb je geen schuld, dan doet niemand iets en ben je aan de goden overgeleverd. Auto van links verleent geen voorrang op een onoverzichtelijke kruising in Drenthe. Een botsing volgt. Trieste balans: twee auto's rijp voor de sloop en alle zes inzittenden van mijn auto gewond, variërend van licht tot redelijk ernstig (gebroken en gekneusde ribben). Drie mensen gaan per ambulance naar het ziekenhuis, de anderen bezoeken de huisarts. De feiten zijn duidelijk, stelt ook de politie in het proces-verbaal. Het lijkt een abc'tje voor verzekeraars, maar schijn bedriegt.

Daags na het ongeval raap ik mezelf bij elkaar en meld het ongeval bij verzekeraar Unigarant. "Meneer, u heeft het ongeval bij ons gemeld, het ligt nu bij ons en wij gaan het afhandelen. Maakt u zich geen zorgen en beterschap", zegt de medewerkster van Unigarant. Na vijf dagen nog niets gehoord. Weer bellen met Unigarant. Deze keer een heel ander verhaal. "Wij doen helemaal niets voor u. U bent slechts WA bij ons verzekerd. Als u schuld zou hebben aan het ongeval, keren wij de schade uit die u hebt aangericht. Dat is niet het geval, dus doen wij niets. U moet de tegenpartij zelf aansprakelijk stellen. Hoe? Nou, gewoon een brief schrijven aan de verzekeringsmaatschappij van de tegenpartij."

Ik trek bij Reaal aan de bel, de verzekeraar van de tegenpartij. De medewerkster is vriendelijk, maar heeft er geen belang bij mij wijzer te maken dan ik al ben. Hoewel bewegen, maar zeker ook zitten bepaald geen feest is, hijs ik mij achter de computer om een brief te schrijven. Even later komt broer Kees met een

goed idee: waarom schakel je de tussenpersoon niet in, bij wie je de verzekering hebt afgesloten. De tussenpersoon brengt mij in contact met Compensa, een bureau dat schades verhaalt voor mensen die geen schuld hebben aan een ongeval. Mijn belangenbehartiger maakt indruk. Reaal erkent vlot aansprakelijkheid en stuurt een folder. Mooie woorden: ik ben het slachtoffer, mijn welzijn staat voorop, respect. Daarna wordt het stil, langdurig stil.

Ik bel en mail geregeld met Compensa. Alles wordt geregeld, krijg ik telkens te horen. De berger trekt aan de bel. Wat er toch in vredesnaam met het wrak moet gebeuren? "Auto's staan hier nooit langer dan drie dagen. Deze al drie weken!" Weer bellen en mailen. Na vier weken is het zover. Een expert neemt de schade op. Eindelijk, nu wordt de zaak vlotgetrokken, denk ik.

De sloper die het wrak koopt, rekent nog dezelfde dag af. Het restant moet van Reaal komen. En weer wordt het stil. Compensa noemt het gedrag van de verzekeraar 'schandelijk'. En dan, bijna acht weken na het ongeval, wordt er geld overgemaakt. Excuus van Reaal: wij hadden niet het juiste bankrekeningnummer. Mijn idee: als Compensa geen druk op de ketel had gezet, had Reaal niet uit zichzelf geïnformeerd naar het goede nummer.

Eind goed al goed? Ik ben bang van niet. Vanwege de pijn en het ongemak, de tijdelijke arbeidsongeschiktheid, de bedorven vakantie en de revalidatie en nog een paar van die dingen, heb ik recht op smartengeld, is mij verteld. "Zo'n procedure duurt zeker een jaar, maar houd rekening met twee tot drie jaar", waarschuwt de man van Slachtofferhulp.

Journalist
trofale
toetje
Archief

e krach-
rare din-
on uit de

reukel-
innen
zitten,
dels,
n
rij

'oor
at
o-